

Arrest

nr. 236 758 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 22 november 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2017 verkrijgt verzoeker op de Spaanse ambassade in Accra, Ghana, een Schengenvisum voor 12 dagen geldig in de periode van 26 januari 2017 tot 21 februari 2017, dit met het oog op toerisme.

1.2. Verzoeker dient op 22 januari 2018, in functie van zijn meerderjarige zoon met de Nederlandse nationaliteit, een eerste aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger

van de Unie. Op 20 juli 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Verzoeker dient op 29 mei 2019, opnieuw in functie van zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 22 november 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.05.2019 werd ingediend door:

Naam: [O.]

Voorna(a)m(en): [E.A.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn zoon [O.,E.N.L.] [RR ...] van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit ‘ten laste’ zijn werden volgende documenten voorgelegd:

☐ bewijs onvermogen: een attest Ghana Revenue Authority Taks Clearance Certificate dd 19.06.2019 waaruit moet blijken dat betrokkene in het land van herkomst geen eigendom bezit en ook geen inkomen geniet en dit voor de jaren 2013, 2014 en 2015. Uit het dossier blijkt dat betrokkene een C-visum voor toeristische doeleinden bekwam in januari 2017 en toen nog als ‘Kaderlid bedrijfswereld’ werd omschreven en volgens het rijksregister woont betrokkene pas sedert 07.02.2018 op het adres van de referentiepersoon. Daar het voorgelegde attest enkel over de jaren 2013, 2014 en 2015 gaat is er voor 2016 en 2017 niets voorgelegd. ‘t Is niet omdat Ghanese overheden dit document hebben gelegaliseerd dat er door de Ghanese autoriteiten werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Het voorgelegde attest is dan ook onvoldoende ter staving van onvermogen van betrokkene. Daarnaast wordt ook nog een verklaring voorgelegd van [S.O.] dd 02.07.2019 waarin hij stelt dat zijn neef, de heer [O.E.A.] verbleef in [...] Accra, niet als eigenaar maar als huurder van het huis en nergens anders in Ghana een eigendom heeft. Het betreft hier slechts een verklaring op eer door een derde waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

☐ een attest van het OCMW van Melle ontbreekt zowel op naam van betrokkene als op naam van de referentiepersoon, maar uit een verklaring van het OCMW uit zijn vorige woonplaats Gent dd 25/01/2018 op naam van betrokkene [O.E.] (voor de vorige aanvraag gezinshereniging dd 22.01.2018 van betrokkene met zijn zoon) blijkt dat hij toen wel reeds een financiële steun had ontvangen van dringende medische hulp. Daar er nu geen attest van het OCMW werd voorgelegd kan niet worden uitgesloten dat betrokkene en/of de referentiepersoon al dan niet een beroep moeten doen op financiële steun van het OCMW.

☐ Bestaansmiddelen referentiepersoon: ABVV- attest dd. 29/01/2018 van werkloosheidsuitkering over een periode van januari 2019 tot juni 2019, maar uit hetzelfde attest blijkt ook dat er een directe inbeslagname is van het uitgekeerde bedrag van werkloosheid. Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt dan ook niet dat deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Integendeel, door de directe inbeslagname krijgt de referentiepersoon 0 euro uitkering

uit werkloosheid. Daarnaast legt de referentiepersoon ook nog een attest voor van het met succes beëindigen van een beroepsopleiding bij de RVA, alsook loonfiches voor de maanden april, mei en juni 2019 op naam van mijnheer [O.I.], zoon van de referentiepersoon en broer van betrokkene. Met deze loonbrieven kan geen rekening worden gehouden. Het is immers de referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die moet aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Zoals het er nu naar uitziet hebben betrokkenen, indien ze dit zouden aanvragen, eigenlijk al recht op bijstand door het OCMW.

□ Overmaking van geld via Western Union dd. 04.03.2014 (220 euro), dd. 22.12.2014 (250 euro), dd.10.02.2015 (200 euro), dd. 22.06.2015 (150 euro), dd. 17.11.2015 (100 euro) en 23.01.2016 (150 euro) door de referentiepersoon aan betrokkene. Deze bedragen die werden overgemaakt zijn te bescheiden, te weinig frequent en gaan te ver in de tijd terug om te kunnen vaststellen dat betrokkene van deze steun afhankelijk was, voor zijn komst naar België (pas in januari 2017!), om te voorzien in zijn levensonderhoud. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene op basis van dergelijke bedragen tot in januari 2017 in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien.

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.02.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst effectief ten laste is/was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat conform artikel 40bis §2, 4° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, hun bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)."

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse meerderjarige zoon, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling 'ten laste zijn' zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat verzoeker onvermogen zou zijn en hij ten laste van zijn zoon is en was op het ogenblik dat hij in Ghana verbleef.

Dat de motivering van verweerder om tot een dergelijk besluit te komen, echter flagrante fouten inhoudt en door verweerder helemaal geen rekening werd gehouden met alle door verzoeker voorgelegde documenten, waardoor de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en tevens een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw., artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

[...]

Dat volkomen ten onrechte door de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker enkel een bewijs zou hebben voorgelegd van de Ghana Revenue Authority Taks Clearance Certificate dd. 19.06.2019 waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in het land van herkomst geen eigen bezit.

Daarnaast zou verzoeker tevens een verklaring hebben voorgelegd van zijn neef, de Heer [S.O.] dd. 2.07.2019 die verklaart dat verzoeker nergens in Ghana een eigendom heeft.

Dat een dergelijke motivering een pertinente fout inhoudt, nu verzoeker wel degelijk heeft aangetoond aan de hand van het attest van de Ghanese 'Lands Commission, public and vested land management division acknowledgement slip' dd. 26.06.2019 (stuk 2) waarbij een aanvraag werd gedaan tot opzoeking in 'the lands commission' en het attest van de lands commission van juli 2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen eigendom bezit in Ghana (stuk 3).

Verzoeker heeft dit document samen met al zijn andere stukken overhandigd aan de gemeente Melle op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag gezinshereniging op 29 mei 2019.

Dat verzoeker dan ook wel degelijk onomstootbare bewijzen van de bevoegde Ghanese overheid heeft voorgelegd van het feit dat hij geen onroerende goederen in geheel Ghana bezit, zodat de bestreden beslissing dan ook pertinent foutief gemotiveerd is, wanneer geen enkele rekening wordt gehouden met dit voorgelegde document en dit document zelfs niet vermeld wordt in de bestreden beslissing.

Dat de raadsman van verzoeker bovendien contact heeft opgenomen met de gemeente Melle, teneinde in het kader van de openbaarheid van bestuur, inzage te bekomen in het dossiers van verzoeker en meer bepaald betreffende de door verzoeker voorgelegde stukken.

Van zodra dit verzoek werd ingewilligd, zal verzoeker deze documenten overmaken aan de Raad, teneinde aan te tonen dat verzoeker het attest van de Ghanese Land Commission wel degelijk heeft overhandigd aan de ambtenaar van de burgerlijke stand en de gemeente Melle dit document ook daadwerkelijk heeft overgemaakt aan verweerder.

Minstens heeft verzoeker het nodige gedaan en volgens de vigerende regelgeving alle documenten (inclusief het bewijs dat hij geen onroerende goederen bezit) aan de gemeente voorgelegd bij zijn aanvraag gezinshereniging.

Verweerder was dan ook wel degelijk in het bezit van een stuk waaruit onomstootbaar blijkt dat verzoeker geen onroerende goederen bezit in Ghana, doch heeft dit terzijde gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing!

Meer nog, in de bestreden beslissing verwijst verweerder enkel naar het belastingattest van verzoeker en de verklaring van zijn neef, zonder de stukken van de Lands Commission ook maar te vermelden! Dat er dan ook minstens sprake is van een manifest foutieve motivering!

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden wegens schending van de artikelen 40bis, §2, 4° Vw., 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit en 2 en 3 Wet 29 juli 1991, evenals een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en met name het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

[...]

Dat in casu, door geen rekening te houden met de door verzoeker voorgelegde attesten van de Lands Commission (stukken 2 en 3), verweerder ook de zorgvuldigheidsplicht, evenals het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Immers, dit begin van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert bovendien dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder, door de documenten in kwestie te negeren, dan ook schromelijk is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht!

Het redelijkheidsbeginsel vereist dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en billijkheid kunnen dragen. Een schending veronderstelt dat de overheid bij het nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, m.a.w. dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. M.a.w. men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar wel het oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS, 20 september 1999, nr. 82.301).

Dat de bestreden beslissing manifest onredelijk zijn, nu verweerder het door verzoeker voorgelegde bewijs dat hij geen onroerende eigendommen bezit in Ghana volledig genegeerd heeft en bovendien een beslissing heeft genomen die indruist tegen alle redelijkheid, in acht genomen de voorgelegde stukken.

Niettegenstaande verzoeker het bewijs van zijn onvermogen heeft geleverd stelt verweerder in alle onredelijkheid dat verzoeker niet heeft aangetoond geen onroerende goederen in Ghana te bezitten.

Dat er naast een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, dan ook sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg dient vernietigd te worden.

[...]

Dat, voor zoveel als nodig, de bestreden beslissing ook op diverse andere vlakken gebrekkig gemotiveerd is en een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zo motiveert verweerder dat verzoeker geen attest van het OCMW van Melle heeft voorgelegd, noch van zichzelf, noch van zijn zoon, de referentiepersoon.

Dat verzoeker echter nooit uitgenodigd werd om dergelijke attesten voor te leggen, zodat een eventueel gebrek hieraan niet aan zijn eigen nalatigheid kan worden toegeschreven.

Door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Melle werd aan verzoeker immers louter meegedeeld dat hij nog bijkomende documenten diende te bezorgen en meer bepaald het bewijs dat verzoeker ten laste was, zoals blijkt uit de bijlage 19ter van verzoeker :

‘de betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28-08-2019 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen’ :

Bewijs van ten laste zijn, Bijlage 8, E kaart of bijlage 19 van de EU burger” (stuk 4).

Bijgevolg werd nooit uitdrukkelijk aan verzoeker meegedeeld dat hij attesten van het OCMW diende voor te leggen.

Bovendien blijkt nergens uit de informatie die door verweerder ter beschikking gesteld wordt van particulieren dat in het geval van een aanvraag conform artikel 40bis, §2, eerste lid, 4e Vw. ook een attest van het OCMW van de familieleden dient te worden voorgelegd.

Zo kan op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende worden teruggevonden :

*“de bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie, van zijn echtgenoot of zijn partner moet :
- zijn identiteit bewijzen*

- de afstammingsband met de gezinshereniger bewijzen
- ten laste zijn van de gezinshereniger
- de gezinshereniger begeleiden of zich bij hem voegen"

(https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/De_bloedverwant_in_opgaande_lijn_Voorwaarden_Artikel_40bis.aspx).

"Wij beschouwen een persoon als ten laste van de gezinshereniger als de gezinshereniger hem financieel, moreel en/of materieel ondersteunt. Als u in het volle bezit van uw fysieke en geestelijke vermogens, bewijs dan dat de gezinshereniger u financieel ondersteunt. U bewijst dit door :

- de staat van behoeftigheid waarin u zich bevindt in uw land van herkomst of het ontbreken van voldoende eigen inkomsten om in uw behoeften te voorzien aan te tonen en
- aan te tonen dat de gezinshereniger u geregeld voldoende geld stort om in uw behoeften te voorzien en
- aan te tonen dat de gezinshereniger stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten heeft zodat u tijdens uw verblijf in België niet ten laste van de overheid komt"

(https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Gidsvandeprocedures/Pages/Gezinshereniging/De_persoon_ten_laste.aspx).

Van een voor te leggen attest van het OCMW is dan ook geen sprake.

Van verzoeker kan dan ook niet verwacht worden dat hij attesten van het OCMW voorlegt, terwijl noch uit de informatie verstrekt door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit de informatie verstrekt door de lokale overheid (in casu de gemeente Melle), blijkt dat een dergelijk attest dient te worden voorgelegd.

Bovendien voegt verweerder door dergelijke attesten te eisen, een voorwaarde toe aan de wet!

Tenslotte wordt geenszins de noodzaak of verplichting aangetoond om een attest van het OCMW voor te leggen bij de aanvraag gezinshereniging door een ascendent van een Unieburger.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikte derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van hun Nederlandse zoon.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG : "2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond met een ander document dan van de bevoegde autoriteit van het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing dan ook onterecht opwerpt dat verzoeker geen attesten van het OCMW heeft voorgelegd en bijgevolg een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw., artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit en de artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991.

[...]

Dat de bestreden beslissing verder opwerpt dat verzoeker bewijzen voorlegt van het overmaken van geld door de referentiepersoon aan hemzelf, doch de overgemaakte bedragen te bescheiden, te weinig frequent en te ver in de tijd zouden gaan om te kunnen vaststellen dat verzoeker van deze steun afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud.

Hierbij wordt door verweerder voorbijgegaan aan het feit dat een bedrag van 100 EUR en 150 EUR mogelijks te bescheiden lijkt in België, doch dit in Ghana 2 à 3 maandlonen vertegenwoordigt en verzoeker dan ook wel degelijk afhankelijk was van deze storting van zijn zoon!

Bovendien heeft verzoekers zoon daarnaast nog verschillende storting gedaan, doch de bewijzen hiervan zijn niet meer voorhanden. Tenslotte werd door de zoon van verzoeker ook meerdere malen geld meegegeven aan vrienden en kennissen die naar Ghana reisden om dit persoonlijk aan verzoeker te overhandigen.

Elke overschrijving via Western Union kost immers geld, zodat verzoekers zoon steeds cash geld meegaf van zodra iemand naar Ghana reisde.

Verzoeker was in Ghana dan ook afhankelijk van de financiële steun van zijn Nederlandse zoon en heeft dit wel degelijk aangetoond, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 40bis, §2, 4° Vw. door de voorgelegde bewijzen van onvermogen niet in overweging te nemen.

[...]

Dat verweerder voorts poneert dat verzoeker een 'statutory declaration' heeft voorgelegd van de Heer [S.O.] dd. 2.07.2019 waarin deze verklaart dat verzoeker zijn neef is en hij geen eigendommen bezit in Ghana.

Dat verweerder desbetreffend opwerpt dat het gesolliciteerd karakter van een dergelijk verklaring niet kan worden uitgesloten en verweerder deze statutory declaration dan ook afdoet als een loutere verklaring, terwijl het een onder eed afgelegde verklaring is voor de high court of justice in Accra, zodat de aflegger van dergelijke verklaring zich alleszins zal behoeden om meened te plegen.

Voorts werpt verweerder op dat verzoeker in januari 2017 een visum voor toeristische doeleinden bekwam en toen als 'kaderlid bedrijfswereld' werd omschreven.

Het feit dat verzoeker in 2017 een visum bekwam als kaderlid bedrijfswereld, doet echter niets af van het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België geen werk meer had.

Dat het dan ook perfect mogelijk is dat verzoeker in 2017 zijn werk verloren was en hij de maanden voor zijn vertrek naar België geen enkele vorm van inkomsten had. Dat verweerder echter heeft nagelaten verder onderzoek te doen en/of verzoeker gevraagd heeft meer uitleg te geven omtrent deze vaststelling.

Indien verweerder hieromtrent meer uitleg wenste of dit een negatief element kon zijn in het dossier van verzoeker, diende verweerder verzoeker uit te nodigen meer info dienaangaande te verschaffen.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Dat verweerder verzoeker dan ook diende uit te nodigen meer informatie te verschaffen omtrent het feit dat hij een toeristisch visum bekwam in 2017 en als kaderlid bedrijfswereld werd omschreven, terwijl verzoeker stelt geen werk gehad te hebben in Ghana voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, zodat

er sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, evenals een kennelijke beoordelingsfout.

[...]

Dat overigens geenszins de noodzaak of verplichting wordt aangetoond tot het voorleggen van een document waaruit blijkt dat men al dan niet tewerkgesteld was in het land van herkomst, nu ook werkende arm kunnen zijn.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste zijn’ en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

‘onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het betoog van verzoeker blijkt ook dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, moet worden aangenomen dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechts-onderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Inzake de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel hem niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van zijn meerderjarige zoon met de Nederlandse nationaliteit. Hij beriep zich ten overstaan van het bestuur met andere woorden op zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Het door verzoeker aangehaalde artikel 50, § 2, 6° van het Vreemdelingenbesluit stelt nog als volgt:

“§ 2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;”.

In de bestreden beslissing wijst verweerder op de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarde dat de bloedverwant in opgaande lijn, om te kunnen worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie, ten laste dient te zijn. Verweerder verduidelijkt in zijn beslissing dat de vereiste van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Verweerder gaat in zijn beslissing in op de verschillende door verzoeker voorgelegde stukken om het *“ten laste zijn”* aan te tonen. Hij oordeelt dat op basis van de voorgelegde stukken niet of onvoldoende blijkt dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst en evenmin dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon. Om deze redenen is volgens verweerder niet voldaan aan de wettelijke voorwaarde van het *‘ten laste zijn’*.

Wat het bewijs van de staat van onvermogen in het land van herkomst betreft, gaat verweerder allereerst in op het voorgelegde *‘Ghana Revenue Authority Taks Clearance Certificate’* van 19 juni 2019. Verweerder stelt dat uit dit attest moet blijken dat verzoeker in het land van herkomst in de jaren 2013, 2014 en 2015 geen eigendom bezat en ook geen inkomen genoot. Verweerder merkt op dat dit attest niets zegt over de jaren 2016 en 2017. Hij wijst erop dat verzoeker in januari 2017 een Schengenvisum voor toeristische doeleinden verkreeg en hij toen als *‘Kaderlid bedrijfswereld’* werd omschreven. Ook wijst hij erop dat verzoeker volgens de gegevens van het rijksregister pas sedert 7 februari 2018 op het adres van de referentiepersoon woont. Verweerder is aldus van mening dat de in dit stuk vervatte gegevens onvoldoende recent zijn om een staat van onvermogen in het land van herkomst aan te

tonen. In zoverre verzoeker in dit verband ook een verklaring van zijn oom van 2 juli 2019 voorlegde waarin deze stelt dat verzoeker verbleef op een adres in Accra, niet als eigenaar maar als huurder van het huis en hij nergens anders in Ghana een eigendom heeft, stelt verweerder dat dit slechts een verklaring op eer door een derde is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Wat de vraag betreft of verzoeker in zijn land van herkomst, voorafgaand aan de komst naar België om zijn zoon te vervoegen, was aangewezen op de ondersteuning van deze laatste om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien, legde verzoeker verder enkele bewijzen van geldoverdrachten via Western Union voor. Er is sprake van een storting van 220 euro op 4 maart 2014, van 250 euro op 22 december 2014, van 200 euro op 10 februari 2015, van 150 euro op 22 juni 2015, van 100 euro op 17 november 2015 en van 150 euro op 23 januari 2016. Hieromtrent stelt verweerder vast dat de bedragen die werden overgemaakt te bescheiden en te weinig frequent zijn en deze te ver teruggaan in de tijd om te kunnen vaststellen dat verzoeker van deze steun afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud voor zijn komst naar België die zich pas in januari 2017 situeert. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat verzoeker op basis van deze bedragen tot in januari 2017 in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien.

Ten slotte geeft verweerder in de bestreden beslissing ook nog aan dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen en om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf in België ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel. Hij wijst erop dat uit de voorgelegde stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijkt dat deze in de periode van januari 2019 tot juni 2019 werkloosheidsuitkeringen genoot, maar het volledige uitgekeerde bedrag in beslag werd genomen. In werkelijkheid genoot de referentiepersoon dus geen inkomsten uit werkloosheid. Inzake de voorgelegde loonfiches op naam van een andere zoon van verzoeker stelt verweerder dat hiermee geen rekening kan worden gehouden, dit omdat het de referentiepersoon zelf is die moet aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Verweerder stelt dat verzoeker en de referentiepersoon, op basis van de gegevens zoals deze voorliggen, gerechtigd zouden zijn op bijstand van het OCMW indien ze dit zouden aanvragen. Verweerder merkt ook op dat verzoeker in België reeds een beroep diende te doen op financiële steun van het OCMW, met name voor dringende medische hulp.

Verzoeker betwist op zich het motief niet dat de vereiste van het *“ten laste zijn”* inhoudt dat hij het bewijs dient te leveren dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De Raad wijst zo ook op de interpretatie van het begrip *“ten laste”* door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). In deze arresten werd uitdrukkelijk gesteld dat onder *“te hunnen laste”* zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschaps-onderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen in het licht van deze rechtspraak. Een tenlasteneming in een verder verleden in het land van herkomst, zonder dat hiervan nog sprake is op het ogenblik dat de referentiepersoon wordt vervoegd, kan niet volstaan.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing in de eerste plaats vast dat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst, en dit voorafgaand aan de komst naar België, geen eigen inkomsten had. Hij wijst erop dat het gegeven dat verzoeker in de jaren 2013, 2014 en 2015 geen inkomsten had, niet uitsluit dat hij in de jaren 2016 en 2017, voorafgaand aan de komst naar België, wel eigen inkomsten had in zijn land van herkomst. Verweerder merkt op dat verzoeker begin 2017 een Schengenvisum verkreeg voor toeristische doeleinden en hij hierbij als *‘kaderlid bedrijfswereld’* werd omschreven.

In dit verband stelt verzoeker thans dat het feit dat hij in 2017 een visum verkreeg als kaderlid in de bedrijfswereld niets afdoet aan het feit dat hij voor zijn komst naar België geen werk meer had. Hij stelt dat het perfect mogelijk is dat hij in 2017 zijn werk heeft verloren. Hiermee toont verzoeker niet aan dat de voorzienen motivering steunt op onjuiste feitelijke gegevens of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Verzoeker betwist niet dat hij in januari 2017 reeds naar België is gekomen, zoals dit wordt aangegeven in de bestreden beslissing en ook al staat hij volgens de gegevens van het rijksregister pas sinds 7 februari 2018 geregistreerd op het adres van de referentiepersoon. In het kader van de eerdere procedure gezinshereniging was er ook reeds sprake van dat verzoeker van 4 augustus 2017 tot 25 januari 2018 dringende medische hulp heeft gekregen van het OCMW. Verzoeker geeft als dusdanig ook niet aan te betwisten dat hij inderdaad ten tijde van de aanvraagprocedure tot afgifte van een Schengenvisum werkzaam was als kaderlid in de bedrijfswereld. Om een dergelijk visum te verkrijgen is het, overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode, ook vereist dat documenten worden voorgelegd dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen. In zoverre verzoeker voorhoudt dat hij voor zijn komst naar België geen werk meer had en dat het perfect mogelijk is dat hij zijn job in 2017 heeft verloren, kan de Raad enkel vaststellen dat dit blote beweringen zijn en verzoeker naliët in dit verband een (begin van) bewijs voor te leggen bij zijn aanvraag. Ook thans blijft hij op dit punt in gebreke. In deze omstandigheden kon verweerder in de bestreden beslissing in alle redelijkheid vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst, en dit in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zonder werk en zonder eigen inkomen was.

De Raad ziet ook niet in waarom verweerder verzoeker nog diende uit te nodigen om meer informatie te verschaffen over het feit dat hij een toeristisch visum kreeg als kaderlid in de bedrijfswereld. Een motief hieromtrent was ook reeds opgenomen in de weigeringsbeslissing van 20 juli 2018, zodat moet worden aangenomen dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede aanvraag tot gezinshereniging in ieder geval in de mogelijkheid was om alle in dit verband volgens hem relevante gegevens naar voor te brengen. Verder geeft verzoeker niet aan dat hij hieromtrent nog concrete gegevens of stukken had kunnen aanbrengen die een invloed konden hebben op de beoordeling. Een voldoende belang bij deze kritiek blijkt niet.

Verzoeker stelt nog dat ook werkenden arm kunnen zijn, en dat dus de noodzaak of verplichting niet blijkt tot voorleggen van stukken of men al dan niet was tewerkgesteld in het land van herkomst. Hij benadrukt de vrije bewijsvoering om het *'ten laste zijn'* aan te tonen. Verzoeker maakt met dit betoog allereerst niet aannemelijk dat verweerder in de bestreden beslissing heeft gehandeld in strijd met de vrije bewijsvoering wat het *'ten laste zijn'* betreft. Nergens in zijn beslissing heeft verweerder vooropgesteld dat verzoeker in alle gevallen een bewijs moet voorleggen dat hij niet werkte in zijn land van herkomst. Verweerder heeft enkel aan de hand van de voorgelegde stukken beoordeeld of deze wijzen op een staat van onvermogen van verzoeker in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België en hij is nagegaan of en in welke mate verzoeker in deze periode was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon in België. Met zijn betoog toont verzoeker andermaal niet aan dat de beoordeling omtrent het *'ten laste zijn'* steunt op onjuiste feitelijke gegevens of de gedane beoordeling kennelijk onredelijk is. Er moet worden benadrukt dat de bewijslast van het voldoen aan de verblijfsvoorwaarden in beginsel op verzoeker rust. Indien verzoeker weliswaar werkte maar hiermee niet in zijn levensonderhoud kon voorzien en om deze reden een beroep diende te doen op zijn zoon, kwam het hem toe in dit verband de nodige bewijsstukken voor te leggen. In deze situatie moet ook worden aangenomen dat verzoeker dan in de mogelijkheid moet zijn geweest om de relevante documenten naar voor te brengen, zoals bewijsstukken die zijn te beperkte inkomen uit werk aantonen en/of bewijzen van recente geldoverdrachten. Verzoeker bleef op dit punt evenwel in gebreke, zoals ook blijkt uit de verdere bespreking.

Een tweede vaststelling van verweerder luidt dat verzoeker in geen geval aannemelijk maakt dat hij in zijn land van herkomst, in de periode voorafgaand aan de komst naar België, dan was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Verweerder houdt rekening met de bewijzen van geldoverdrachten via Western Union, maar stelt vast dat deze bedragen te bescheiden en te weinig frequent zijn en deze te ver in de tijd teruggaan om te kunnen vaststellen dat verzoeker van deze steun afhankelijk was om te voorzien in zijn levensonderhoud voor zijn komst naar België die zich pas in januari 2017 situeert. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat verzoeker op basis van de overgemaakte bedragen tot in januari 2017 in zijn bestaansmiddelen heeft voorzien.

Verzoeker stelt dat verweerder eraan voorbij gaat dat bedragen van 100 en 150 euro mogelijk bescheiden zijn in België, maar dit in Ghana overeenkomt met 2 tot 3 maandlonen. Hij betoogt wel degelijk afhankelijk te zijn geweest van deze stortingen door zijn zoon. Niet enkel toont verzoeker niet concreet aan dat een bedrag van 100 tot 150 euro overeenstemt met 2 tot 3 maandlonen in Ghana, dit betoog is ook niet van aard de motieven onderuit te kunnen halen dat de bedragen te bescheiden en te weinig frequent zijn. Veelal zitten meerdere maanden, tot zelfs 9 maanden, tussen de stortingen. Daarenboven gaat verzoeker volledig voorbij aan het bijkomende motief dat deze stortingen, rekening houdende met zijn komst naar België in januari 2017 die hij niet betwist, te ver teruggaan in de tijd om aannemelijk te maken dat hij in zijn land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België dan was aangewezen op de financiële ondersteuning door zijn zoon in België. De meest recente storting dateert inderdaad reeds van 23 januari 2016. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker in het jaar voorafgaand aan zijn vertrek uit het land van herkomst en de komst naar België nog enige ondersteuning genoot door zijn zoon in België. Verzoeker weerlegt het motief niet dat het niet geloofwaardig is dat hij op basis van de gedane stortingen in de periode van maart 2014 tot en met januari 2016 in zijn land van herkomst in zijn bestaansmiddelen heeft kunnen voorzien tot in januari 2017.

Verzoeker betoogt verder dat hij ook nog verschillende andere geldstortingen ontving van zijn zoon in België, maar dat de bewijzen hiervan niet meer voorhanden zijn. Hij stelt dat zijn zoon ook meerdere keren geld meegaf aan vrienden en kennissen die naar Ghana reisden om dit dan persoonlijk aan hem te overhandigen. Verzoeker erkent zelf dat hij van dit alles niet het minste (begin van) bewijs kan voorleggen. Het betreft dus niet meer dan blote beweringen. Hiermee toont hij niet aan dat in de bestreden beslissing enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht of de motieven niet kunnen standhouden.

De vaststellingen dat niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst, in de periode voorafgaand aan de komst naar België, geen eigen inkomsten genoot, meer zelfs er concrete aanwijzingen voorliggen van een tewerkstelling in deze periode, en evenmin blijkt dat hij in deze periode dan was aangewezen op de financiële ondersteuning van zijn Nederlandse zoon in België om in zijn basisbehoeften te voorzien, volstaan reeds opdat verweerder in de bestreden beslissing kon besluiten dat verzoeker het bewijs van het ten laste zijn niet heeft geleverd.

Verzoeker bekritiseert nog het motief in de bestreden beslissing dat ook niet is aangetoond dat hij geen eigendom bezit in het land van herkomst. Hij wijst op een door hem voorgelegd stuk van de Ghanese '*Lands Commission*' van juli 2019 waaruit volgens hem wel degelijk blijkt dat hij in dit land geen eigendom bezit en waarmee volgens hem ten onrechte geen rekening is gehouden. Hij wijst ook op de verklaring op eer van zijn oom van 2 juli 2019 dat hij in zijn land van herkomst huurder was, geen eigenaar. Hij benadrukt dat deze onder eed afgelegde verklaring werd gedaan voor de High Court of Justice in Accra. De Raad stelt vast dat deze kritiek is gericht tegen een bijkomende redengeving in de bestreden beslissing die niet determinerend of bepalend is in de gehele beoordeling. Immers, zelfs al moet inderdaad worden aangenomen dat verzoeker geen eigendom bezit in zijn land van herkomst, maar een woning huurde, betekent dit op zich niet dat hij daar in de periode voorafgaand aan de komst naar België geen eigen inkomsten genoot waarmee hij in zijn basisbehoeften zoals huur kon voorzien of dat hij hiervoor dan specifieke ondersteuning behoefde van de referentiepersoon in België. Integendeel, het jaar voor de komst naar België blijkt op geen enkele wijze nog enige ondersteuning door de referentiepersoon in België. Zelfs al was verzoeker huurder, en geen eigenaar, van de woning die hij betrok, blijkt hiermee nog niet dat hij geen eigen inkomsten had om de kosten van onderdak en levensonderhoud te betalen en hij hiervoor dan afhankelijk was van zijn zoon in België. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, of tot een wezenlijk andere beoordeling omtrent het ten laste zijn. Om deze reden is het niet nodig verder in te gaan op het betoog van verzoeker inzake de voorgelegde stukken van de '*Lands Commission*' of de verklaring op eer van zijn oom van 2 juli 2019.

Ook de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker naliët een attest van het OCMW van Melle voor hemzelf en de referentiepersoon voor te leggen is geen determinerend motief om te besluiten tot het ontbreken van een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Opnieuw dringt de vaststelling zich dus op dat de eventuele gegrondheid van de kritiek op deze bijkomende overweging niet van aard is aanleiding te kunnen geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker op geen enkele wijze het motief betwist dat niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen en om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale zekerheidsstelsel.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, § 2, § 6° van het Vreemdelingenbesluit of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.1.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Belgische grondwet.

Hij onderbouwt het middel als volgt:

“Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de vader van de Nederlandse referentiepersoon en woont al sinds januari 2018 samen met zijn ouders. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

[...]

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de vader is van de referentiepersoon, hij in Ghana steeds samenwoonde met zijn zoon, hij sinds januari 2018 ook in België samenwoont met zijn ouders, de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt en verzoeker zowel in België als in het land van herkomst ten laste was en is van zijn zoon.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezins- en familieleven met zijn Nederlandse zoon.

In dit verband wordt opgemerkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden, waaronder de banden tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu dient dan ook een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen verzoeker en zijn Nederlandse zoon.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in opgaande lijn”* ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in opgaande lijn van een burger van de Unie slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat verzoeker de gezinshereniging werd geweigerd omdat niet is aangetoond dat hij daadwerkelijk ten laste is van zijn zoon met de Nederlandse nationaliteit. Het loutere gegeven van een samenwonen in België sinds 2018 volstond in dit verband voor verweerder niet, beoordeling die niet kennelijk onredelijk is. Verweerder aanvaardde hierbij ook geenszins dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker thans voorhoudt, de referentiepersoon beschikt over voldoende inkomsten om hem ten laste te kunnen nemen. Verzoeker gaat op geen enkele wijze in op de motieven hieromtrent. Verzoeker weerlegt de door verweerder gedane vaststellingen bij zijn beoordeling omtrent het ten laste zijn niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. In zoverre verzoeker thans nog voorhoudt dat hij en de referentiepersoon voorafgaand aan zijn komst naar België dan steeds hebben samengewoond in het land van herkomst, toont hij zulks ook op geen enkele wijze aan.

De bestreden beslissing gaat verder enkel in op de door verzoeker ingediende aanvraag. Dit laat de mogelijkheid open om andere verblijfsaanvragen in te dienen en gaat verder niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen verzoeker en zijn Nederlandse zoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen hen beiden niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden.

Er blijkt verder ook niet dat verzoeker ter ondersteuning van zijn thans voorliggende aanvraag een beschermenswaardig privéleven in België heeft ingeroepen, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht vast te stellen. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging zich opdringt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Artikel 22 van de Grondwet biedt dezelfde inhoudelijke bescherming als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt zo dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan worden volstaan met een verwijzing naar de eerdere bespreking van artikel 8 van het EVRM.

2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS